

Petita història de la Fundació Santa Teresa del Vendrell

Petita història de la Fundació Santa Teresa del Vendrell

Text: **Joan Descals Esquiús**

Il·lustració: **Pilarín Bayés**

Amb la col·laboració de:

**AJUNTAMENT
DEL VENDRELL**

La Petita història de la Fundació Santa Teresa, a més a més de donar-nos a conèixer la feina que es fa des de la Fundació per i amb les persones amb discapacitat, ens explica com va néixer, fruit d'un grup de persones sensibilitzades pels problemes socials que van fundar l'Associació de Pares i Protectors de Nens Subdotats del Vendrell i Comarca. El desenvolupament de l'entitat ha estat possible gràcies la col·laboració de tantes i tantes persones, Administracions, empreses i entitats, que són incapaç de poder-les esmentar totes. Amb el seu ajut desinteressat han fet i fan possible que la Fundació tiri endavant la seva tasca i pensi amb il·lusió en nous projectes, per tal d'aconseguir una integració social i laboral plena de totes les persones.

Voldria que aquesta Petita història esdevingués un agraïment a totes les persones, que han col·laborat i col·laboren amb nosaltres, perquè sense el seu ajut no podríem continuar amb la nostra tasca. I, al mateix temps, que fos un petit reclam i una presa de consciència per a tots aquells nens i joves que crearan la societat del futur.

Montserrat Jornet i Jané
Presidenta

1a edició: octubre 2008

© Text: Joan Descals Esquiús
© Il·lustració: Pilarín Bayés
© Editorial Mediterrània, SL
Guillem Tell, 15 entl. 1a
08006 Barcelona
Tel.: 93 218 34 58 - Fax: 93 237 22 10
editorial@editorialmediterrania.cat
www.editorialmediterrania.cat

ISBN: 978-84-8334-949-6
DL: B-46.504-2008

Fotocomposició i impressió: Sanvergrafic, S.L.
Imprès a Catalunya - Printed in Catalonia

 **Fundació
Santa Teresa del Vendrell**

Editorial Mediterrània

Preludi

Diuen que els déus van demanar als homes i a les dones que s'estimessin i no ho van aconseguir. Després, els van aconsellar que es respectessin i tampoc no ho van atènyer. Finalment, els van ordenar de fer lleis i complir-les. Això, en part, funciona, però no arribem a respectar-nos del tot i, sovint, estimar és massa passatger.

Aquesta *Petita història de la Fundació Santa Teresa del Vendrell* és un relat que té l'origen entre la tendresa i la raó, que creix amb la sensibilitat i la cooperació i que s'assenta clarament amb una gestió directa, oberta i valenta, que pren un ritme cada vegada més creixent —com en una simfonia— fins a convertir-se en un gran concert, on es troben sumades totes aquelles característiques que abans hem esmentat.

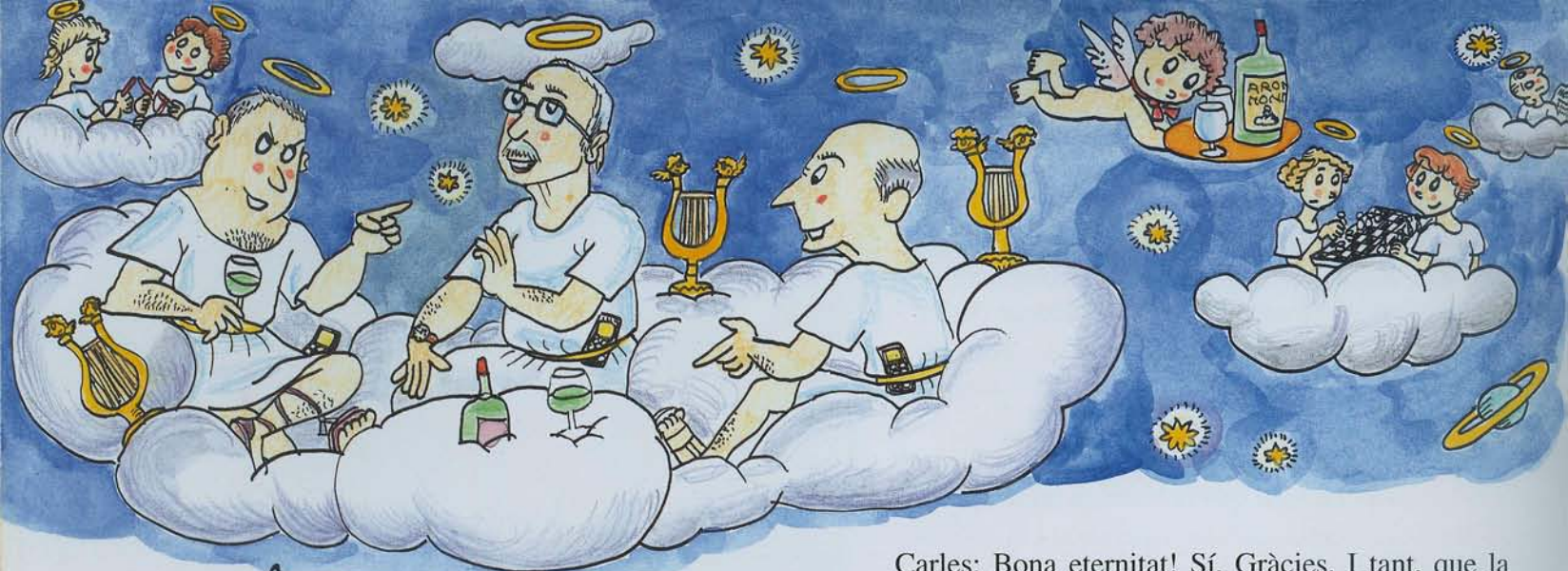
Voldríem destacar, però, que més enllà de la raó, de la cooperació, de la bona gestió i del nivell d'activitat, el que predomina, sense fer-ne ostentació, són la bondat i la sensibilitat: un esperit que condueix a la noblesa de les accions justes per un món, el de les persones amb discapacitat, que han passat d'estar separats completament de la societat a ser-ne considerats integrants amb tots els drets.

És, doncs, una realitat que correspon a la primera petició dels déus?

A més, al llarg del temps, els noms amb els quals s'identificava les persones que avui s'anomenen discapacitades eren subnormals, retardats, deficients, subdotats, disminuïts.

Però, la línia que decideix allò que es considera normal i allò que no ho és cada vegada és més borrosa i, per tant, la societat ha de ser capaç d'adonar-se que hi ha sempre aspectes positius, capacitats, accions que sumen i no exclouen, que ens acostin, per què no?, i ens duguin pel camí que els déus ens havien assenyalat en el principi dels temps.

Andante

El Pep, el Paco i el Joan han marxat de vacances permanents al Paradís. És un lloc tranquil, agradable, silencios, amb un clima excel·lent, del qual ningú no n'ha dit mai cap mal. Dels que hi han anat no ens n'ha arribat mai cap retret.

Ara seuen en unes butaques molt còmodes fetes de coixins d'aire celestial i beuen una copeta d'Aromes d'eternitat.

Pep: Te'n recordes, Paco, quan vam començar la «moguda» de l'Escola Santa Teresa?

Paco: Home, sí! Es deia *Asociación de Padres y protectores de niños subnormales del Vendrell y comarca Santa Teresa*. Era el 18 de febrer de 1975 quan es va fer oficial.

Joan: Recordo encara quan es va anar a veure mossèn Barenys perquè la Beneficència Parroquial es fes càrrec dels problemes que els nens subnormals presentaven, els que ara s'anomenen discapacitats.

Paco: Sí. Però no hi havia diners. Encara que la Pepita i la M. Antònia feien tots els possibles. Recordo que, després d'una conferència d'en Folch i Camarasa es va decidir convocar els pares i les mares dels nens discapacitats, així com també els industrials i els comerciants del Vendrell per veure com resoldre la situació.

Pep: La gent va respondre molt bé i fou llavors quan nosaltres, entre d'altres, ens vam decidir a formar la junta que havia de regir l'associació.

Paco: Hi va haver pares i persones interessades del Vendrell, de l'Arboç, d'Albinyana, de Calafell, de Sant Jaume... Mireu, ara ve en Carles. Carles, bona eternitat! Estem repassant els primers temps de l'Escola Santa Teresa. Recordes l'acta constitucional? Una copeta?

Carles: Bona eternitat! Sí. Gràcies. I tant, que la recordo. Va ser el 10 de desembre de 1974 a l'Ajuntament que, amb el permís del governador civil, ens vam reunir els pares i les mares dels nens i nenes discapacitats i nosaltres, la comissió organitzadora, l'Altet, el Carné, el Cañas i jo —els que som aquí— i mossèn Barenys, l'alcalde Coll i l'Indalecio Galofré. Tu, Paco, n'eres el president.

Paco: I tu, Llasat, el vicepresident, i l'Altet, el secretari. L'alcalde Coll i mossèn Barenys tenien un càrrec honorífic.

Joan: I jo, el dels pistrincs. Pocs cèntims, de moment, i molts problemes. Per cert, a més del Galofré també hi havia com a delegats dels pares l'Inglada i la Josefina Pros. Ja vam tenir llavors una dona a la junta.

Pep: Home, la Josefina va ser un puntal molt important.

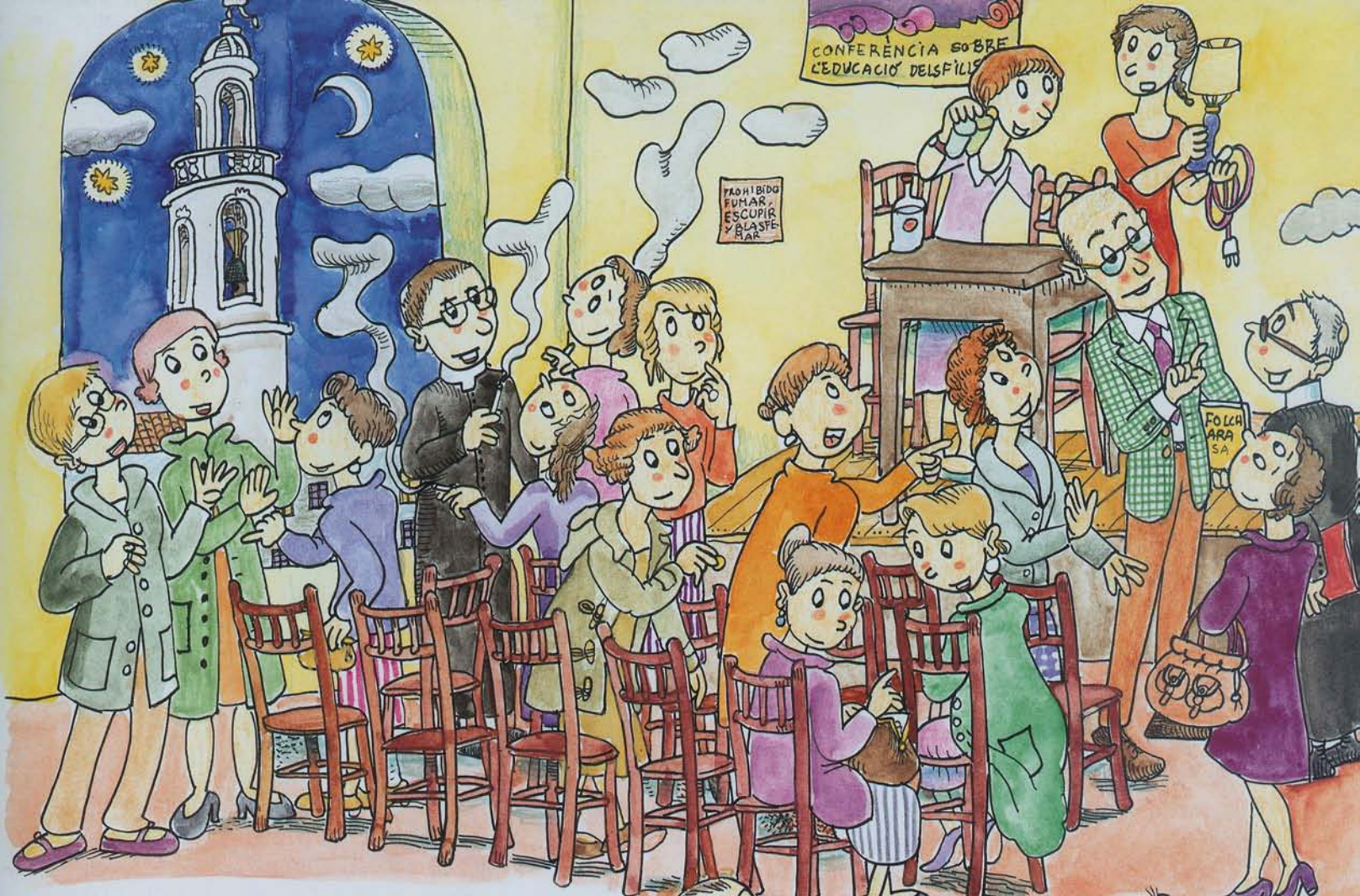
Paco: I tant! Recordo que als Estatuts, hi teníem descrites les activitats, les finalitats, el desenvolupament, l'adreça i l'àmbit de l'Escola.

Joan: Jo diria que tot plegat fou un pas endavant cap a la integració. Volíem que l'educació que rebessin els alumnes servís «*para su más perfecta presencia en la sociedad*». Llavors s'havia d'escriure en castellà.

Pep: Volíem que se'ls ensenyés un ofici, que tinguessin espais per al lleure, que l'escola els fos un entreteniment i un benefici i que poguessin estar-hi a mitja pensió amb personal especialitzat.

Carles: Llavors l'Ajuntament ens va cedir un lloc municipal al carrer de la Pau.

Joan: Cobràvem dels socis i dels socis protectors. Teníem ajuda de l'Ajuntament. Un local amb quatre aules, poc mobiliari... El Sr. Deu ens ajudava molt. El nostre capital era de 25.000 pessetes i el pressupost anual de 100.000.

Pep: Allò que modestament i amb gran il·lusió vam començar —teníem, de moment, un alumne i tres educadores— s'ha convertit en una de les organitzacions més grans i importants del Baix Penedès!

Joan: Escolteu. Ara que parlàvem de la Josefina. M'agradaria que ens poguéssiu explicar com va anar llavors. Hi ha coses que ja no recordo.

Paco: Home! Com ho vols fer? No veus que, ara com ara, no té vacances?

Pep: Mira, avui res no és impossible. Algú té un mòbil?

Joan: Jo.

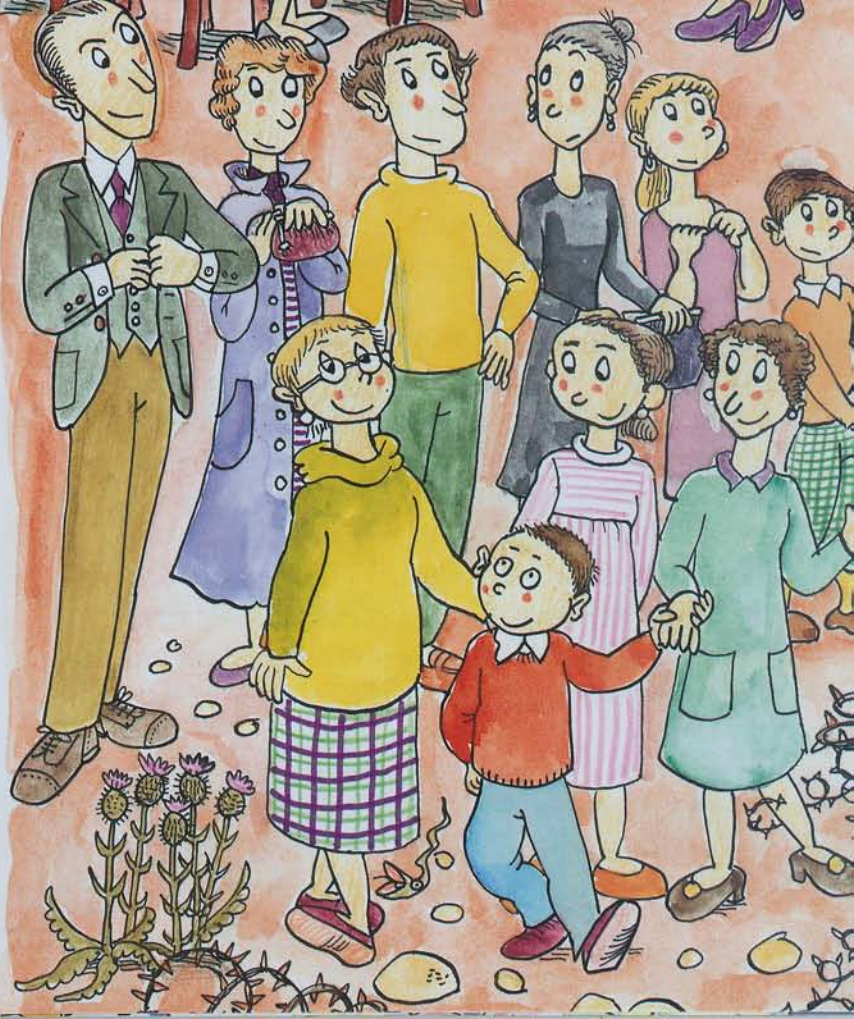
Carles: I jo.

Joan: El teu té pantalla?

Carles: No.

Joan: El meu sí. Si li telefono la podrem veure en pantalla. Què us sembla, li truco?

Pep, Paco, Carles: Sí, sí.

Allegro

En Joan marca el número de la Josefina. Viu a l'Arboç amb el seu marit i el Josep.

Joan: Hola, Josefina! Què tal?

Josefina: Joan, quina sorpresa! No esperava pas que em poguessis trucar. Què, com va pel Paradís?

Joan: Bé. Molt bé. Aquí sempre tot és igual. A vegades una mica avorrit. Però com que estic amb el Pep, el Carles i el Paco, sovint ens veiem i la fem petar. Avui parlàvem de l'Escola Santa Teresa. Per què no ens expliques com va anar tot allò? Refresca'ns la memòria, sí?

Josefina: Amb molt de gust. M'agrada recordar aquells temps plens d'il·lusió i, per què no, de problemes. Vejam, esteu asseguts?

Joan: En unes butaques de marca Eternitas. Són les millors. Ja pots començar, Josefina.

Pep: Deixa'm fer-te una pregunta, primer. Com va anar que fossis la primera directora?

Josefina: Gairebé per casualitat. El dia 12 d'octubre de 1970 vam quedar de reunir-nos a la Rectoria per presentar la directora. Plovia i ens esperàvem dins del 600. L'Eulàlia no acabava de decidir-se i li vaig dir: «Si encara no saps què fer, doncs mira, ja ho seré jo, la directora». I així va ser. Llavors, la Rosa Jané va buscar l'equip: dues mestres, una psicòloga i altres dones que venien o bé al matí o tot el dia. Anàvem a Vilanova i a Matadepera perquè ens orientessin.

Paco: A través de la pantalleta se't veu molt bé. Oh, i se't sent perfectament. Com si fossis aquí! Es nota que fora del Paradís hi ha moviment. I parlant d'avenços, necessitàvem més espai, oi?

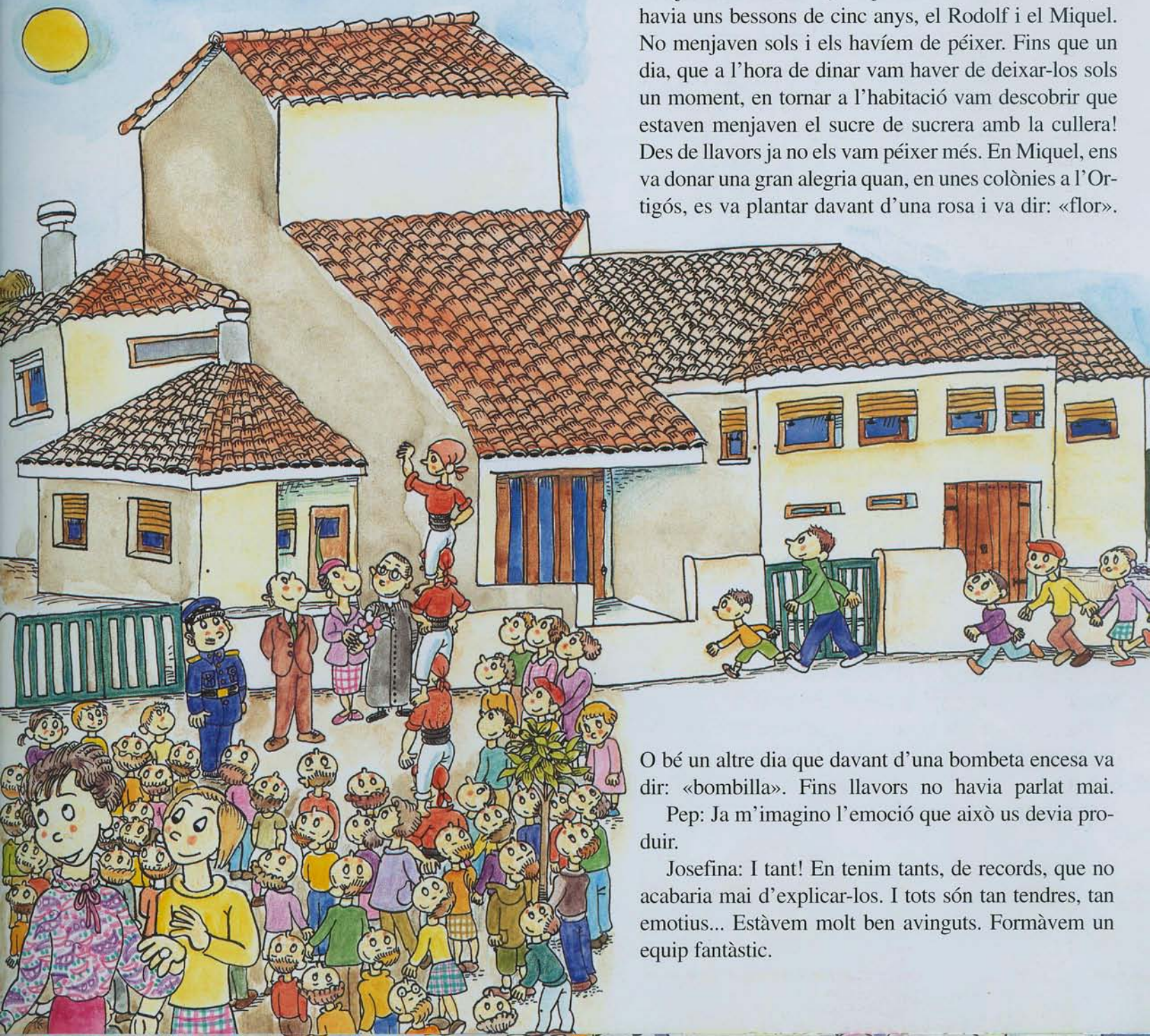
Josefina: Sí. I com que no podíem menjar al menjador normal, ens van cedir l'habitació dels mals endreços al costat de la cuina. La cuinera ens cuidava molt. Mes tard ens van cedir una sala al Casal familiar per fer pretallers. Jo vaig ser directora fins al 1976, que va venir la Felicitat Montserrat. Mes tard, es va construir l'Escola i els tallers a la Zona escolar.

Joan: D'anècdotes, en deus saber un niu, oi? Per què no ens n'expliques alguna?

Josefina: I tant, que sí! Mireu, el primer dia vam menjar macarrons. Quan ja teníem vuit alumnes, hi havia uns bessons de cinc anys, el Rodolf i el Miquel. No menjaven sols i els havíem de péixer. Fins que un dia, que a l'hora de dinar vam haver de deixar-los sols un moment, en tornar a l'habitació vam descobrir que estaven menjaven el sucre de sucrera amb la cullera! Des de llavors ja no els vam péixer més. En Miquel, ens va donar una gran alegria quan, en unes colònies a l'Ortigós, es va plantar davant d'una rosa i va dir: «flor».

O bé un altre dia que davant d'una bombeta encesa va dir: «bombilla». Fins llavors no havia parlat mai.

Pep: Ja m'imagino l'emoció que això us devia produir.

Josefina: I tant! En tenim tants, de records, que no acabaria mai d'explicar-los. I tots són tan tendres, tan emotius... Estàvem molt ben avinguts. Formàvem un equip fantàstic.

Paco: A vegades, però, teníem problemes econòmics. Recordo que el meu fill Valentí m'ajudava i s'hi va implicar de ple. Els anys passen i un es fa vell. Vell no, gran!

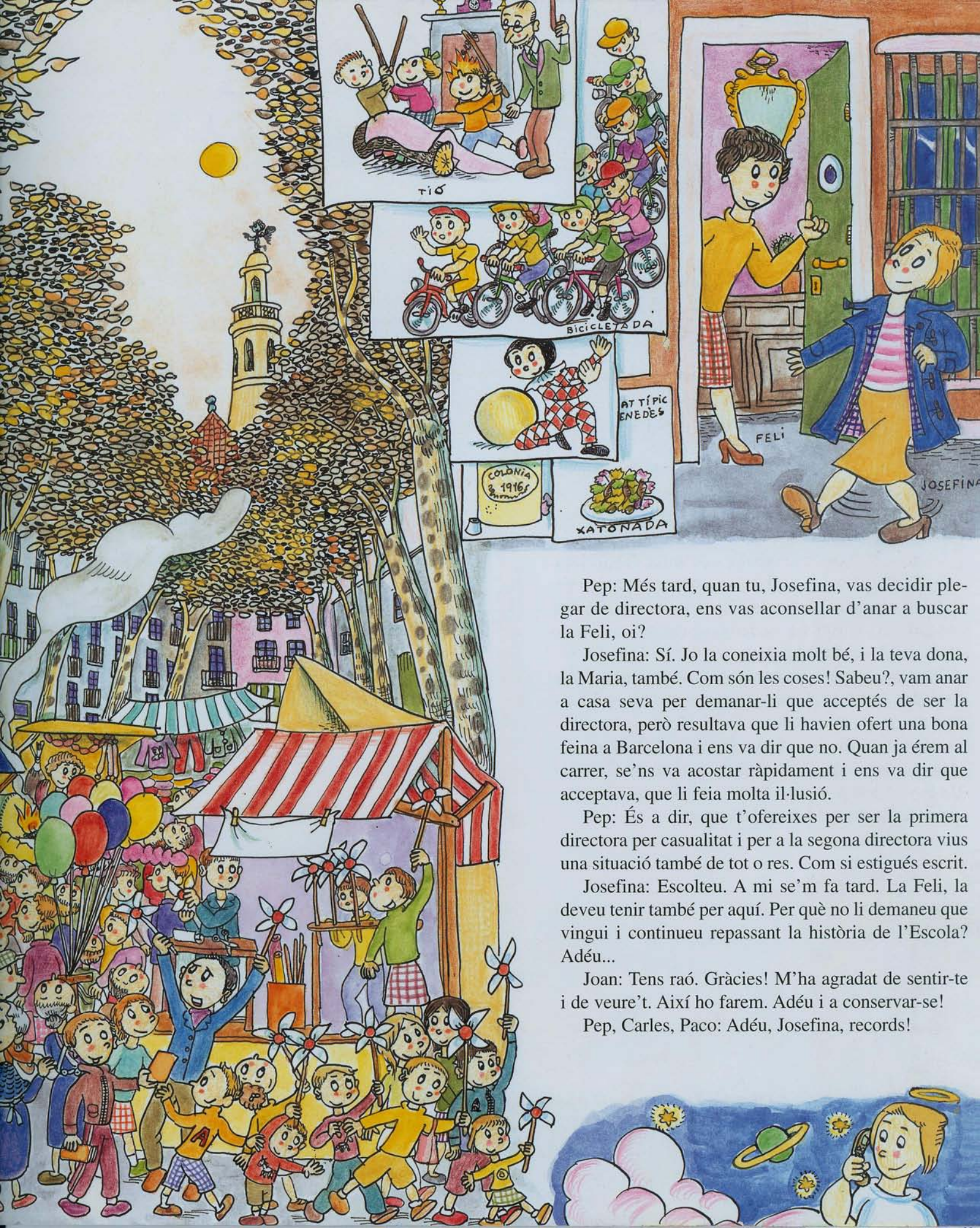
Joan: Sí, és veritat. Una vegada no hi havia diners per pagar-vos i us van donar butlletes de col·laboradors perquè anéssiu a cobrar-les. Eren diners que els socis devien a l'Escola i vosaltres, tu i les monitores, valentes, vau anar a demanar-los, oi?

Josefina: Sí. No va ser fàcil. Però no ens vam posar pas el frac!

Carles: Al marge de tot això, també fèieu moltes activitats...

Josefina: Oi tant! Per exemple: per la Fira de Santa Teresa —per aquest motiu l'Escola es va dir Santa Teresa, perquè va començar la seva activitat per la Fira— exposàvem a la Rambla i aconseguíem socis protectors. Rebiem, com sempre, donatius del Sr. Deu i del Sr. Pau Rovira i d'institucions i empreses i de moltes altres persones que estimaven l'escola. Fèiem talonaris de la rifa de Nadal per vendre'ls, exposicions, subhastes, desfilades —la Teresa Altès hi treballava de valent—, excursions, colònies, recollíem ampolles de cava... Com a totes les escoles, celebràvem les festes tradicionals: Nadal, Carnestoltes, Tots Sants. A més, fèiem teatre i la Festa de la Bicicleta. El primer alumne que vam tenir, fou el Josep Galofré. Un any el Josep Inglada va fer els dibuixos del programa de la Festa Major del Vendrell...

Pep: Més tard, quan tu, Josefina, vas decidir ple-
gar de directora, ens vas aconsellar d'anar a buscar
la Feli, oi?

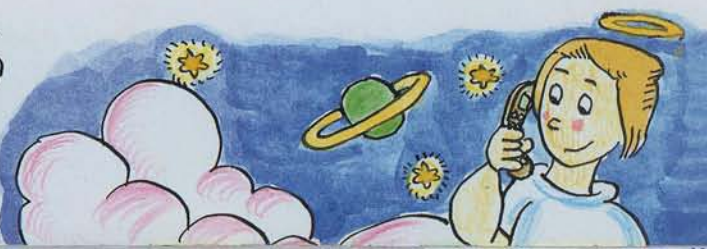
Josefina: Sí. Jo la coneixia molt bé, i la teva dona,
la Maria, també. Com són les coses! Sabeu?, vam anar
a casa seva per demanar-li que acceptés de ser la
directora, però resultava que li havien ofert una bona
feina a Barcelona i ens va dir que no. Quan ja érem al
carrer, se'ns va acostar ràpidament i ens va dir que
acceptava, que li feia molta il·lusió.

Pep: És a dir, que t'ofereixes per ser la primera
directora per casualitat i per a la segona directora vius
una situació també de tot o res. Com si estigués escrit.

Josefina: Escolteu. A mi se'm fa tard. La Feli, la
deveu tenir també per aquí. Per què no li demaneu que
vingui i continueu repassant la història de l'Escola?
Adéu...

Joan: Tens raó. Gràcies! M'ha agradat de sentir-te
i de veure't. Així ho farem. Adéu i a conservar-se!

Pep, Carles, Paco: Adéu, Josefina, records!

Presto

Pep: A la Feli no cal que li truquem. Li envio una *vibratio paradisi* i la tindrem aquí en un tres i no res.

Feli: Hola nois! He rebut la *vibratio*. Heu estat parlant amb la Josefina, oi?

Pep: Sí. Ens ha explicat records interessants de l'Escola i de la teva responsabilitat com a directora...

Feli: Sí, era el 1976. Hi havia molta feina per fer. Construir el taller era el més important. Però fins al 1981 no el vam poder inaugurar. Durant la inauguració se us va fer un homenatge a tu, Paco, i a tu, Joan. Fou un acte de merescut reconeixement per allò que havíeu començat feia dotze anys. L'Ajuntament hi va posar els terrenys i la Diputació i altres institucions i particulars ens van ajudar molt econòmicament. Lla-vors, al taller, fèiem catifes, macramé i tapissos, que veníem. Ja hi vaig trobar la Maria Carrero, que va ser un puntal extraordinari.

Joan: I els nois i noies anaven dels 4 als 16 anys. I compartien espais amb els del taller, que tenien més de 16 anys, oi?

Feli: Sí, durant sis anys. El 1987 vam poder estrenar l'edifici de la nova Escola Santa Teresa. Després vam aconseguir que passés a ser de la xarxa d'escoles de la Generalitat, i es va dir Garbí.

Carles: Va ser un gran avenç.

Feli: El més important és que anàvem veient que el treball que s'havia fet, i que tenia tres objectius principals, tirava endavant. Ja teníem el centre convertit en una escola de la Generalitat. Però abans de continuar, anem una mica enrere. M'agradaria que truquéssiu al Valentí Carné perquè us expliqués l'anada a Madrid amb l'Altet. Era ja al final de l'època de dependència de Madrid.

Paco: Li truco. Valentí...

Valentí: Hola, pare. Com estàs? Com va tot?

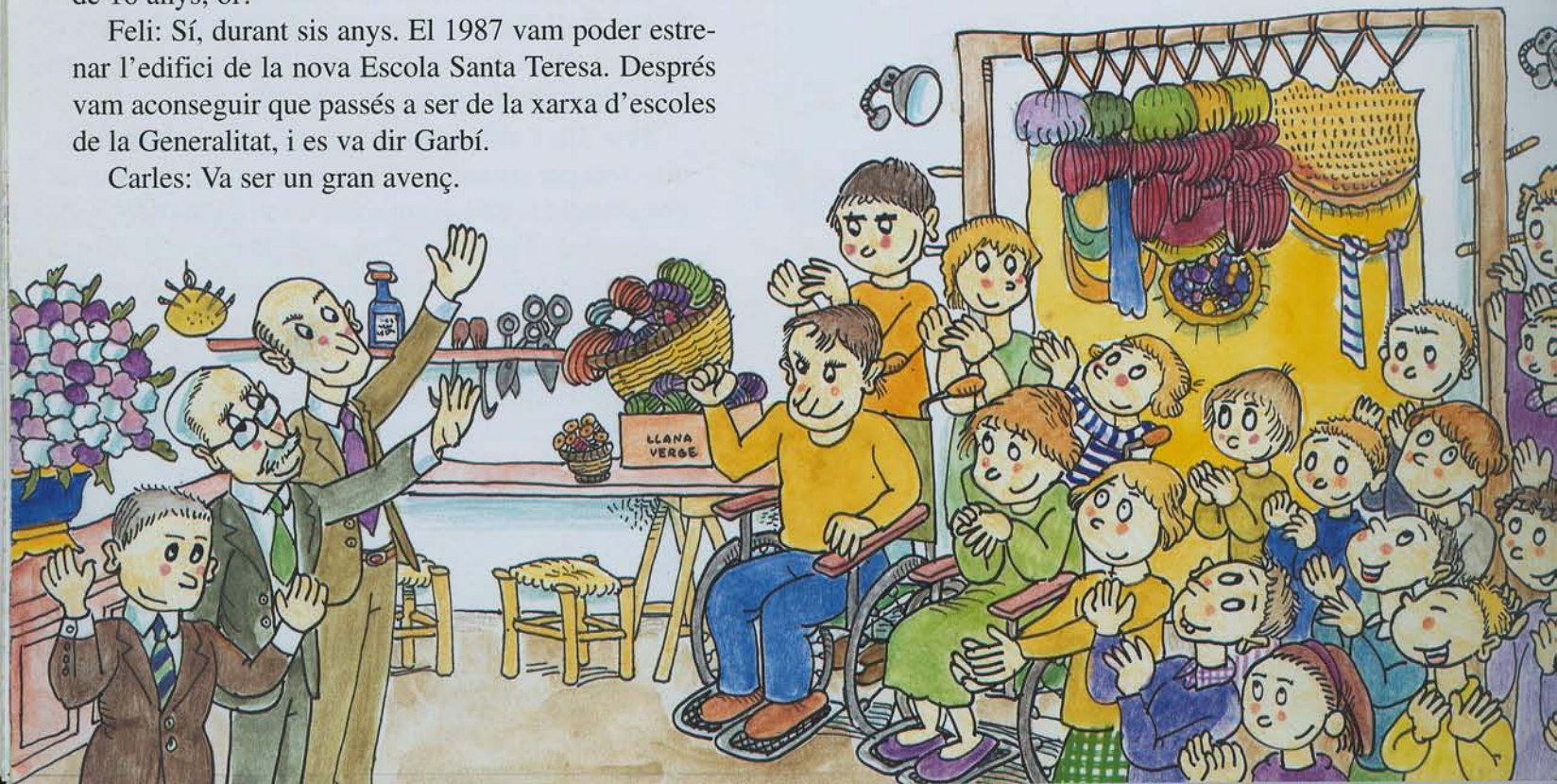
Paco: Aquí, com sempre. Molta tranquil·litat. Escolta, estàvem parlant de la construcció de l'Escola Santa Teresa. Com va anar allò de Madrid amb l'Altet?

Valentí: Que no hi teniu l'Altet, aquí?

Paco: Sí, però acaba d'anar-se'n amb la Maria, suposo que tornarà aviat. Digues, digues...

Valentí: Bé. Necessitàvem permisos de tres directors generals de Madrid per a la nova escola. No teníem hora de visita, però cap a Madrid falta gent! Ens vam presentar davant del primer director general i l'Altet, molt seriós, li va dir que ens havia enviat el segon director general perquè ens rebés. I ho va fer! Després, va anar al segon director general dient que ens enviava el primer, i també ens va rebre. Amb el tercer, l'Altet va utilitzar el mateix truc. És a dir, en un matí vam aconseguir els permisos que necessitàvem i ens van rebre tres directors generals. No m'ho podia creure!

Feli: És que l'Altet és molt Altet!

Valentí: Oh, i a més, vam tenir problemes amb Sanitat per la línia d'alta tensió que passava per sobre els terrenys... Es va perdre l'autorització i vam haver de tramitar-ho tot de nou, ara per al Departament d'Ensenyament de la Generalitat. Tot s'anava resolent, entre tots i amb insistència.

Joan: Llavors hi va haver les eleccions al Parlament de Catalunya. Després, tot va anar més ràpid.

Valentí: Recordo que el Sr. Deu estava sempre a punt per ajudar-nos econòmicament, o bé amb altres temes, com l'escriptura de la casa de la carretera de Santa Oliva. Així com també el Sr. Lleó, pel tema de l'aprofitament de la bassa que tocava a la finca..., però això ja va ser més tard. Escolteu, em truquen des del despatx. Us he de deixar. Adéu, pare. Adéu tots, que vagi bé.

Paco: Adéu fill. No treballis massa que no és bo.

Feli: Continuem. Tal com deia, teníem tres objectius. El primer ja s'havia complert: érem una escola pública. El Centre ocupacional era el segon objectiu: els nois i les noies que a partir dels 16 anys no tenien el nivell adequat d'aprenentatge per treballar amb normalitat es preparaven allà, i així ens vam convertir en un taller pilot a nivell català. Hi havia trenta-nou persones discapacitades del Baix Penedès, que eren ateses per un psicòleg com a director, un cap de producció, tres monitors i un ajudant de monitor.

Joan: També s'ha de dir que les empreses havien respost, i ens havien donat feines per fer. En aquest moment recordo: Chupa Chups, Ferve, Kettal, Tecnova...

Feli: També es va crear el Centre especial de treball. El Ramon Pagès, el jardiner, va donar tota mena de facilitats i orientacions per dedicar-lo al viverisme. Els terrenys de la Residència, a la carretera de Santa Oliva, van servir per fer-hi allò que diu l'eslògan: el cultiu de plantes «per al seu balcó». Aquest va ser el principi d'una acció molt més ampla, que va començar a partir del 1993: la de cuidar-nos dels espais enjardinats de molts ajuntaments del Baix Penedès i de fer nous jardins, i tenir cura d'altres aspectes mediambientals.

Carles: Ara que parlem dels terrenys de la carretera de Santa Oliva. Com va anar el tema de la Residència?

Feli: Aquest era l'altre objectiu. Va ser un gran pas. Des del principi, ens preocupava la creació d'una residència per a aquelles persones sense família o que no se'n pogués cuidar. El dia 17 de maig de 1984 es va adquirir la finca Sumoy-Sentís a la carretera de Santa Oliva, quan era president el Valentí Carné.

Joan: I llavors tu, Feli, l'Altet i molts d'altres vau buscar subvencions arreu per adquirir i rehabilitar la finca que va costar quaranta milions de pessetes. El Martorell, que llavors era el tresorer, sap prou bé els problemes que hi va haver. Un dia deia que tu Feli els tenies «hipnotitzats» a tots.

Feli: Apa, apa, no serà tant... Quan es va inaugurar, va venir el Conseller de Benestar Social, l'Honorable Sr. Comas. La Generalitat hi va participar d'una manera important. A més, l'edifici està catalogat dins del patrimoni provincial. Tots estàvem eufòrics perquè la Residència era una realitat.

Joan: Feia ja uns vint anys que baixàvem les escales de l'Ajuntament, i l'alcalde Coll i la gent ens felicitava, mentre el Pep parlava de la futura residència... Aquesta! Alguns reien i ens deien que allò era una quimera. En realitat era un somni que, amb l'esforç de tots, es va convertir en una realitat esplèndida.

Feli: I tant! Teníem escola, tallers i residència. Ara ens calia posar-nos a treballar en temes com el lleure, per organitzar més activitats, més sortides... Tot per a una millor integració social: esports, tallers d'art i continuar amb la participació a les festes tradicionals, la de la Bicicleta, la Xatonada, el Pa Beneït. Tot calia que fos intensificat, planificat, no sols per a ells, sinó també per tal que la societat s'adonés de la seva existència, de la seva importància, del seu valor... La tasca continuava lentament, però sense parar.

Joan: Deixeu-me dir que la Feli era optimista. No es cansava mai. Era insistent i capaç sempre de veure el got mig ple. I encara una altra cosa que ella mateixa ha dit: s'esforçava a apropar els nois i les noies al món exterior. S'estimava la Institució amb sana tossuderia. Com si fos seva.

Feli: Vinga, home! Em sembla que exageres... Van ser molts, els qui ens van fer costat.

Joan: Mira, ara torna el Pep Altet. Digues, Pep, què n'opines de la Feli?

Pep: Insostituïble. No tenia mai cap mena de problema per anar a veure qui fos per tal d'aconseguir coses positives per a l'escola.

Feli: Ah, això sí! Recordes quan vam convèncer els pares i altres col·laboradors, com el Jaume Salvó, per tal que construïssin la tanca i la vorera?

Pep: I després vam tenir l'encert de crear la fundació.

Feli: Això de la fundació, qui segur que ens ho podria explicar molt bé seria la Montserrat Jornet, si fos aquí.

Pep: Això rai! Ens hi podem comunicar per Internet. Avui els ordinadors són com bruixots que s'han fet amos de l'espai i del temps.

Feli: Mentre t'hi connectes, deixeu-me recordar aquell 20 de desembre de 1990. Hi havia renovació i reelecció de junta i, per unanimitat, s'acordà la constitució de la fundació privada en assemblea general. Llavors la presidenta era la Montserrat Jornet i tu, Altet, secretari amb la Mª Paz Costas; el mossèn Brauli, en Lluís Martorell, en Salvó, l'Antoranz, en Pagès i en Belsells formàveu la junta. També és important recordar que en aquella reunió es va acordar —la Josefina Pros ho va demanar— que s'hi incloguessin tres membres que fossin pares de nens discapacitats.

Pep: Ja he pogut connectar amb la Montserrat Jornet. Mentre esperem el seu missatge, continuem...

»Era el 7 de maig de 1992 quan es va designar el 1er patronat de la fundació. L'adreça era a l'avinguda Salvador Palau Rabassó, s/n. Aquell mateix setembre vam anar a cal notari, el Sr. Royes, tu, Feli, tots els que abans has esmentat i, a més, en Miquel Rosell, l'Ambrona, l'Angelina Bo —que conserva tots els «informes» que parlen de l'Escola Santa Teresa—, en Batet, l'Elisa Navarro de les Peces i en Josep Solé de Calafell.

Feli: En Martorell i mossèn Brauli ja no hi eren. Mossèn Brauli havia canviat de parròquia i li vam fer un homenatge perquè va ser d'una gran ajuda. Recordo que l'escrit d'agraïment deia: «ha practicat silenciosament la tasca de posar pau al seu entorn, llimant a voltes actituds excessives i, a més, ajudant moralment i materialment la nostra associació amb una disposició total».

Pep: És ben veritat que els temps no van ser fàcils en determinants moments. Jo mateix me n'havia queixat.

Feli: M'adonava que s'acostaven temps nous. Els ritmes de treball eren diferents. Recordo que en Martorell

ens havia presentat una situació, uns números que creixien amb rapidesa. Si el 1987 teníem sis persones per assistir-ne trenta-dues, el 1991 en teníem tretze per a cinquanta-una. I això anava augmentant progressivament i ràpidament. Si el 1987 teníem un pressupost de 20,5 milions de pessetes, el 1991 ja era de 139 milions...

»No es podia esperar més. Calia prendre una determinació que suposaria també un canvi important en la manera de governar l'entitat. Ens calien diners perquè les demandes eren cada vegada més grans en tots els camps: els tallers, el viver, el centre especial de treball, el centre ocupacional, la residència. Calia fer obres, reestructurar... Què s'havia de fer amb els nois i les noies quan quedessin orfes?

»Calia un nou concepte assistencial i així s'establí que podia ser «beneficiari de la Fundació qualsevol persona discapacitada i aquelles persones o entitats sense ànim de lucre que tinguessin per finalitat la millora de les condicions morals i materials d'aquestes».

Pep: Quan tu, Feli, vas plegar, et va substituir la Montserrat Miró.

Feli: Això mateix. Durant els últims anys de funcionament de l'associació, la Montserrat Miró va ser-ne la directora. Malgrat els problemes, havíem tingut un creixement important, però calia fer una evolució paral·lela a la de les administracions, la democràcia, el canvi social i tècnic...

Maestoso

Pep: Ja tinc la connexió. Li havia demanat informació. Ja l'ha tramesa. És llarga i molt interessant. Us la llegeixo. Diu:

«Sóc la Montse Jornet. Què tal? Com esteu? Ha estat una sorpresa la vostra petició i amb molt de gust us informo. M'ha recordat uns temps que no van ser fàcils. L'última etapa de l'associació va costar alegries i enrabiades, alguns problemes potser generacionals, però la constància, el treball i la bona voluntat van anar solucionant-ho tot.

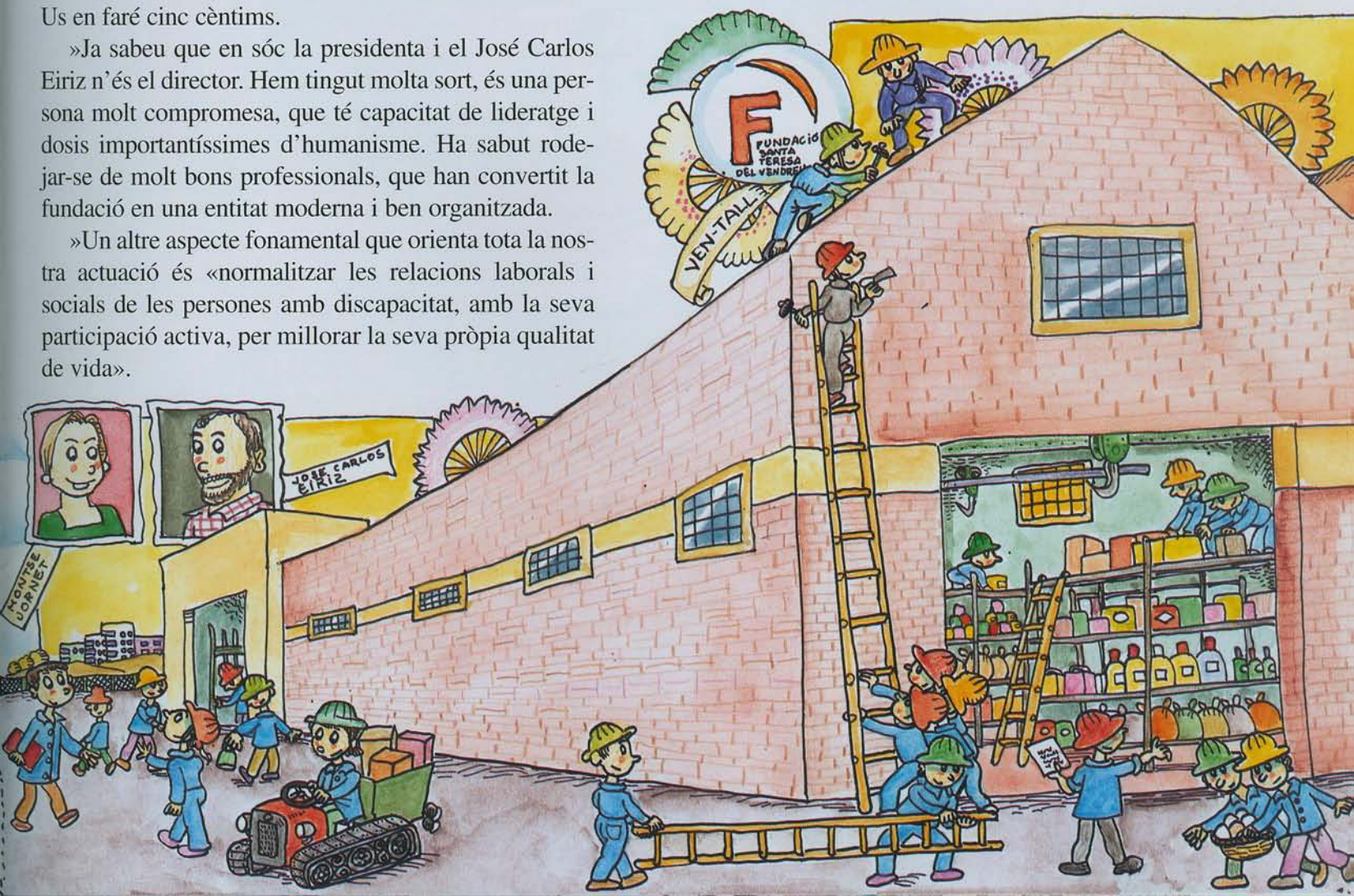
»M'agradaria poder explicar-vos-en moltes coses. En aquests anys, des del 1992, hem avançat molt ràpid. Us en faré cinc cèntims.

»Ja sabeu que en sóc la presidenta i el José Carlos Eiriz n'és el director. Hem tingut molta sort, és una persona molt compromesa, que té capacitat de lideratge i dosis importantíssimes d'humanisme. Ha sabut rodejar-se de molt bons professionals, que han convertit la fundació en una entitat moderna i ben organitzada.

»Un altre aspecte fonamental que orienta tota la nostra actuació és «normalitzar les relacions laborals i socials de les persones amb discapacitat, amb la seva participació activa, per millorar la seva pròpia qualitat de vida».

»Pensant en les persones, l'altre aspecte fonamental que hem desenvolupat és el d'ensenyar-los i donar-los una feina, tant al Centre especial de treball VenTALL (nom que ve de **Vendrell** – **Taller**) com a les altres empreses del nostre entorn.

»Al patronat, actualment som setze persones que representem famílies, administracions, empresaris i diferents sectors de la comarca. Hem multiplicat per 10.000 el pressupost anual amb el qual l'associació va començar. A finals del 2007, donem serveis a 260 persones amb discapacitat de la comarca. Tenim 250 treballadors amb contracte laboral, dels quals 115 tenen algun tipus de discapacitat. També donem serveis a 50 persones d'altres col·lectius amb dificultats d'inserció, i col·laboren amb nosaltres uns 50 voluntaris.

SINER G PLANIFICACIÓ ESTRATÈGICA GRUP SISTEMA DE GESTIÓ INTEGRAT			
atenció persona, promoure decisions	PROFE	31	
excel·lència i innovació	PROFE	20	
sostenibilitat ambiental	PROFE	1	
aliances estratè- giques ambientals	PROFE	6	
creixement econò- mic sostenible	GERM	12	
desplegament estratègic	DIRE	27	

GINESTA
GINAC

Viver de Bell-lloc

»La nostra gestió és un model per a altres empreses. Tenim normes de qualitat ambiental i de prevenció de riscos reconegudes. Volem ser uns empresaris excel·lents.

»Tenim una planificació que considera els nostres treballadors com a treballadors del coneixement i crea relacions positives, unint esforços en benefici mutu (d'això se'n diu *sinergia*) i complicitats amb tot tipus d'entitats, organismes i empreses del nostre entorn, per establir aliances estratègiques i acords que ens aportin valor mútuament. Innovem constantment per intentar resoldre cada vegada millor els problemes dels diferents grups de l'entitat, i ens comprometem amb la comarca per intentar solucionar les qüestions socials que apareixen. Les entitats de la comarca se solidaritzen amb els nostres objectius. Allò que fem, volem que sigui beneficiós per a tothom, de tal manera que el nostre treball serveixi per desenvolupar un territori, respectuós amb la natura i socialment responsable.

»Els valors de la fundació que es traspassen als seus treballadors són: la implicació, el creixement personal, les sinergies, la proactivitat, la innovació, l'excel·lència, l'actitud de servei, la cooperació, el compromís, la integritat, la coherència...

»Des de fa més de deu anys col·laborem estretament amb l'Associació GINESTA de Valls (actualment Fundació GINAC), i també amb altres centres de tot Catalunya a través de l'Associació SINERGRUP (Grup d'entitats amb sinergia social).

»Hem desenvolupat diferents tipus de serveis a les persones com ara: el Servei de teràpia ocupacional, el Centre especial de treball, els Serveis complementaris d'ajustament personal i social, els Serveis de suport a la integració laboral, el Servei ocupacional d'inserció, el Servei prelaboral, el Centre d'esport i lleure, el Centre de formació ocupacional, l'Escola de turisme del Baix Penedès, el Servei d'intermediació laboral, dues llars-residències i el Servei de suport a la llar.

»Ens dediquem a moltes activitats diverses: la construcció i el manteniment de la jardineria, les actuacions ambientals, l'obra civil, els serveis a la indústria, el manteniment d'edificis i les instal·lacions, la neteja d'interiors i exteriors i un servei de *catering*.

»També realitzem activitats de suport a altres entitats semblants a la nostra: la gestió de centres i serveis, la gestió laboral, l'assessorament en la gestió de la qualitat i el medi ambient, la gestió de les tecnologies de la informació i l'educació cívica i ambiental.

»Els ajuntaments de la comarca han col·laborat molt per fer realitat la integració laboral de les persones amb discapacitat i treballem pràcticament amb tots ells.

»Durant aquests anys hem tingut premis i reconeixements per la tasca feta. Els nostres esportistes han guanyat medalles i trofeus als *Special Olympics*. Nombrós organismes, institucions i caixes d'estalvis han donat suport als nostres projectes. Publiquem una revista que es diu NEXUS, que ja té una tirada de 1.000 exemplars...

»Hem ampliat extraordinàriament les instal·lacions: tallers, magatzems, oficines, espais assistencials, espais de lleure, places residencials, etc. Ens visiten polítics, personalitats civils i religioses. Tenim un gran equip de voluntariat, que col·labora oferint suports individualitzats i especialitzats...

»Sempre tenim nous projectes i plans de millora, però, sobretot, tenim molta, molta il·lusió.»

Feli: Has acabat? Això és extraordinari! Increïble! Mai no m'hauria arribat a imaginar que aquella idea inicial arribés a ser aquesta llista inacabable d'activitats...

Paco: Estic bocabadat!

Carles: I jo!

Joan: Però els problemes de diners segur que continuen. Això no falla mai!

Sona el telèfon del Pep. És la Montserrat Jornet.

Montserrat: Què? Heu llegit el text? Voleu més informació?

Pep: De moment, no. Deixa-m'ho pair. Si de cas, en una altra ocasió, perquè m'agradaria seguir pas a pas aquesta evolució de l'entitat i, sobretot, del treball amb les persones. Això sembla que no té fi. És com una simfonia inacabable.

Montserrat: Molt bé. Us trameto per correu electrònic una última anècdota i una reflexió optimista. Diu així:

«Una altra vegada, la societat del Baix Penedès, una part dels seus ciutadans, se sent vinculada amb la Fundació Privada Santa Teresa i hi col·labora: són els voluntaris.

»I s'adonen també que allò que hi aporten se'ls torna amb escreix. Hi ha moltes especialitats de voluntariat, per oferir noves possibilitats: cosir, pintar, dibuixar, sentir música, maquillar-se, sortir al cinema amb un amic, o a caminar, dinar a casa seva o estar acollit durant uns dies quan els pares han de marxar...

»Fa uns dies, vam assistir tots plegats a un concert a l'Auditori Pau Casals. Un pianista, amb un clarinetista i un saxofonista interpretaven música de pel·lícules, de jazz, amb un ritme marcat: Ells i elles, prop de setanta persones discapacitades escolten silenciosos, fascinats, el concert. Alguns s'hi adormen..., relaxats i feliços. Altres, tot i ser durs d'orella, hi senten.

»Al final, després dels aplaudiments fervorosos, alguns pugen a l'escenari. Toquen els músics i toquen els instruments. Un tecleja el piano i mou el cos. Altres ballen, altres piquen de mans rítmicament.

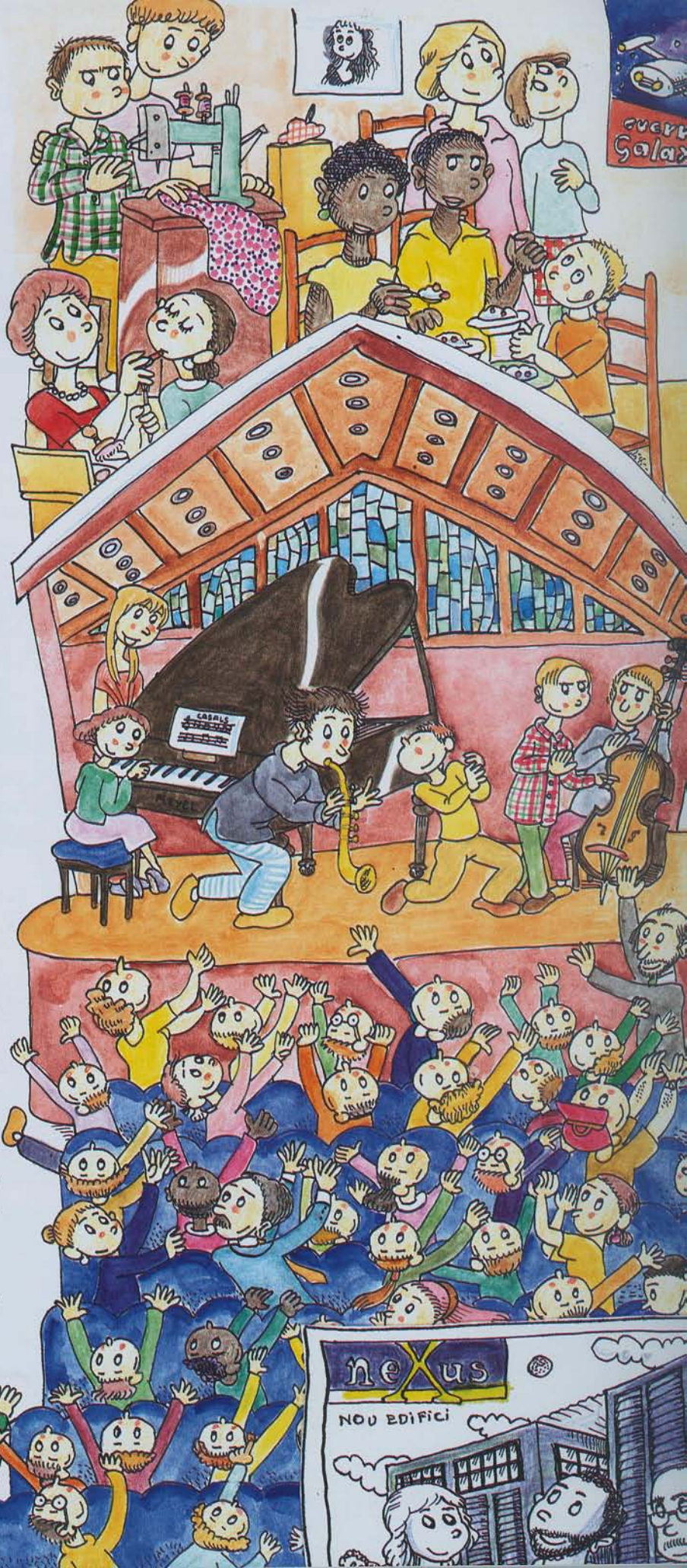
»Mentrestant, el saxofonista es passeja, després d'haver baixat de l'escenari, entre els espectadors, que com una massa en comunicació intensa, ofereix un espectacle alhora tendre i profund. Són feliços? El més probable és que molt.

»No hi ha tanta solitud al món com sovint ens pensem. Només cal ser cànids. Almenys una mica, i llavors no tot és negatiu. El que compta és adonar-nos que, quan ens aboquem a la nostra activitat —oblidant-nos un temps de nosaltres mateixos—, si volem, podem arraconar les diferències de la mena que siguin. Llavors trobarem espais de convivència i d'igualtat. És el mateix que no oblidar mai l'esperit amb el qual va néixer l'Associació de l'Escola Santa Teresa.

»I això també val per a les administracions, les institucions, les grans empreses, i per a cadascú de nosaltres. Perquè tothom té un JO, però entre tots hem de construir el NOSALTRES, amb VOSALTRES, per no oblidar-nos d'ELLS.»

Com podeu veure, no hem deixat de somniar il·lusionats. Adéu. Bona eternitat!

No hi ha *finale*!

**Editorial
Mediterrània**

Petites històries del Vendrell

Petita història de Pau Casals

Petita història d'Àngel Guimerà CAT CAST

Petita història d'Andreu Nin

Petita història de Jaume Ramon i Vidales

Petita història del Museu Deu

Petita història d'Apel·les Fenosa

Petita història de Jaume Carner

Petita història de Benvingut Socias

Petita història de les sardanes al Vendrell, ciutat pubilla

Petita història del Vendrell

Petita història de FERVE

Petita història del Ball de Diables del Vendrell

Petita història de Pep Jai

Petita història de la Cooperativa Agrícola del Vendrell

Petita història de les Carmelites Missioneres Teresianes del Vendrell

Trobareu la llista completa de la col·lecció a www.editorialmediterrania.cat

En estoigs temàtics de 12 Petites històries cadascun

A LA VENDA:

3. de les nostres festes populars

ISBN: 84-8334-737-7

6. de les nostres lletres

ISBN: 84-8334-733-4

8. de la nostra música

ISBN: 84-8334-732-6

9. dels nostres personatges il·lustres

ISBN: 84-8334-735-0

10. dels nostres símbols

ISBN: 84-8334-734-2

PVP: 40 euros

Editorial Mediterrània

ISBN: 978-84-8334-949-6
9 788483 349496